

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: Pr-1901/2025-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu po sucu Dariu Partlu, a po prijedlogu više sudske savjetnice-specijaliste Alme Beganović, u pravnoj stvari tužitelja Antona Ivica iz Podgoraca, Rovišće, Podgorci 112A, OIB: 04182899141, kojeg zastupa punomoćnik Marko Gracin, odvjetnik u Zajedničkom odvjetničkom uredu Marko Gracin & Vatroslav Šego u Zagrebu, protiv tuženika ZAGREBAČKOG ELEKTRIČNOG TRAMVAJA d.o.o., Zagreb, Ozaljska ulica 105, OIB: 82031999604, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 21. svibnja 2026., u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Marina Novaka, odvjetničkog vježbenika i punomoćnice tuženika Ivane Baričević, punomoćnice tuženika po generalnoj punomoći Su-198/23, 18. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKOM ELEKTRIČNOM TRAMVAJU d.o.o. isplatiti tužitelju Antonu Ivicu iznos od 3.457,34 eura bruto zajedno s pripadajućim zateznim kamatama, izuzev isplatu zatezne kamate na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u navedenim bruto iznosima, tekućim:

- za listopad 2020. na iznos od 47,50 eura od 11. studenoga 2020. do isplate,
- za studeni 2020. na iznos od 120,55 eura od 11. prosinca 2020. do isplate,
- za prosinac 2020. na iznos od 139,38 eura od 11. siječnja 2021. do isplate,
- za siječanj 2021. na iznos od 116,78 eura od 11. veljače 2021. do isplate,
- za veljaču 2021. na iznos od 107,97 eura od 11. ožujka 2021. do isplate,
- za ožujak 2021. na iznos od 120,71 eura od 11. travnja 2021. do isplate,
- za travanj 2021. na iznos od 110,40 eura od 11. svibnja 2021. do isplate,
- za svibanj 2021. na iznos od 128,63 eura od 11. lipnja 2021. do isplate,
- za lipanj 2021. na iznos od 114,92 eura od 11. srpnja 2021. do isplate,
- za srpanj 2021. na iznos od 115,61 eura od 11. kolovoza 2021. do isplate,
- za kolovoz 2021. na iznos od 113,21 eura od 11. rujna 2021. do isplate,
- za rujan 2021. na iznos od 123,22 eura od 11. listopada 2021. do isplate,
- za listopad 2021. na iznos od 123,54 eura od 11. studenog 2021. do isplate,
- za studeni 2021. na iznos od 130,38 eura od 11. prosinca 2021. do isplate,

- za prosinac 2021. na iznos od 125,78 eura od 11. siječnja 2022. do isplate,
- za siječanj 2022. na iznos od 136,35 eura od 11. veljače 2022. do isplate,
- za veljaču 2022. na iznos od 112,05 eura od 11. ožujka 2022. do isplate,
- za ožujak 2022. na iznos od 117,84 eura od 11. travnja 2022. do isplate,
- za travanj 2022. na iznos od 136,13 eura od 11. svibnja 2022. do isplate,
- za svibanj 2022. na iznos od 120,60 eura od 11. lipnja 2022. do isplate,
- za lipanj 2022. na iznos od 120,05 eura od 11. srpnja 2022. do isplate,
- za srpanj 2022. na iznos od 114,35 eura od 11. kolovoza 2022. do isplate,
- za kolovoz 2022. na iznos od 121,29 eura od 11. rujna 2022. do isplate,
- za rujan 2022. na iznos od 114,38 eura od 11. listopada 2022. do isplate,
- za listopad 2022. na iznos od 128,24 eura od 11. studenog 2022. do isplate,
- za studeni 2022. na iznos od 130,02 eura od 11. prosinca 2022. do isplate,
- za prosinac 2022. na iznos od 131,21 eura od 11. siječnja 2023. do isplate,
- za siječanj 2023. na iznos od 132,19 eura od 11. veljače 2023. do isplate,
- za veljaču 2023. na iznos od 104,05 eura od 11. ožujka 2023. do isplate,

sve prema stopi koja se do 31. prosinca 2022. određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji se odnosi na isplatu zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenim bruto iznosima kao neosnovan.

III. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 1.062,50 eura zajedno s pripadajućim zateznim kamatama tekućim od 18. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je od 19. listopada 2020. zaposlenik društva Zagrebački električni tramvaj d.o.o. U odnosu na svoje radno mjesto, tužitelj ističe da je temeljem Ugovora o radu od 19. listopada 2020. bio zaposlen na određeno vrijeme na radnom mjestu „Vozač autobusa I“, šifra radnog mjesta ZS182 Autobusni promet Dubrava, nakon čega je s poslodavcem sklopio još jedan ugovor o radu za isto radno mjesto i to 20. listopada 2021. Ugovor o radu na određeno vrijeme. Nadalje, tužitelj je 14. listopada 2022. sklopio Ugovor o radu na neodređeno vrijeme za radno mjesto „Vozač autobusa I“, šifra radnog mjesta ZS182, Autobusni promet Dubrava. Nakon toga, tužitelj je 24. travnja 2023. sklopio Ugovor o radu na neodređeno vrijeme za radno

mjesto "Vozač autobusa", šifra radnog mjesta MS 115, Autobusni promet Dubrava, međutim, u naravi se radi o istom radnom mjestu te tužitelj od kada je zasnavao radni odnos do danas radi na istom radnom mjestu s identičnim radnim zadacima. Ugovorom o radu sklopljenim 19. listopada 2020. određeno je kako će se tužitelju obračunavati i isplaćivati plaća sukladno Kolektivnom ugovoru i Pravilniku o radu, i to prema koeficijentu složenosti poslova 2,20. U skladu s odredbom čl. 6. Ugovora o radu sklopljenog 24. travnja 2023. određeno je kako će se radniku, ovdje tužitelju, isplaćivati plaća prema koeficijentu poslova 2,40. Osnovnu plaću reguliraju čl. 67. Kolektivnog ugovora za radnike u trgovačkom društvu Zagrebački električni tramvaj d.o.o. od 31. prosinca 2019., koji se primjenjivao od 1. siječnja 2020. te čl. 67. Kolektivnog ugovora za radnike u trgovačkom društvu Zagrebački električni tramvaj d.o.o. od 8. veljače 2023. koji se primjenjuje od 1. siječnja 2023. Tim odredbama je određeno da osnovnu plaću radnika za puno radno vrijeme čini zbroj umnoška osnovice i koeficijenta karakteristične skupine poslova i zadaća u koju je razvrstano radno mjesto na koje je radnik raspoređen, stalnog dodatka i dodatka na radni staž. Kako je istaknuto u historijatu tužbe Ad 1, tužitelj je s tuženikom zasnavao radni odnos na radnom mjestu „Vozač autobusa I“. Od trenutka zasnivanja radnog odnosa za radno mjesto vozača autobusa, pa do danas, tužitelj prometuje redovnim autobusnim linijama tuženika koje su organizacijski raspoređene pod Autobusni promet Dubrava. Obračunavanjem plaće prema koeficijentu 2,20 tužitelj je u periodu od sklapanja Ugovora o radu od 19. listopada 2020. do 24. travnja 2023., kao dana početka rada na radnom mjestu „Vozač autobusa“ prema Ugovoru o radu na neodređeno vrijeme od 24. travnja 2023., diskriminiran u odnosu na druge radnike tuženika koji obavljaju isti posao. Nakon sklapanja ugovora o radu od 24. travnja 2023. tužitelju se plaća obračunavala primjenom koeficijenta 2,40, iako su njegovi radni zadaci od samog početka rada kod tuženika bili nepromijenjeni. Dakle, tužitelj je temeljem svih sklopljenih ugovora o radu obavljao u naravi isti posao, slijedom čega mu se temeljem ranije sklopljenih ugovora o radu plaća neosnovano obračunavala primjenom koeficijenta 2,20. Naime, drugim tužnikovim radnicima koji su u naravi obavljali iste poslove kao tužitelj, mjesečna plaća je već tada obračunavana primjenom koeficijenta 2,40, čime su u konačnici ostvarivali bitno višu osnovnu plaću od tužitelja. Diskriminacijski učinak još je jasniji ako se uzme u obzir da se u konkretnom slučaju radilo o radnom mjestu koje je organizirano kao rad u smjenama, pri čemu je nerijetko bio slučaj da nakon odrađene radne smjene pojedinog vozača zamjenjuje drugi vozač koji nastavlja voziti isti autobus na istoj relaciji do završetka svoje smjene, obavljajući iste radne zadatke, ali pritom dobiva veću plaću od vozača kojeg je prethodno zamijenio jer mu se plaća obračunava po koeficijentu 2,40, a ne 2,20. Radnici tuženika koji su zaposleni na radnom mjestu vozača autobusa, prilikom uzajamne primopredaje autobusa potpisuju tzv. putne naloge. Tužitelj ističe kako je poslodavac dužan isplatiti jednaku plaću radnicima za jednak rad i rad jednake vrijednosti. Odredbe o određivanju i jednakosti plaća sadržane u čl. 90. i 91. Zakona o radu (u daljnjem tekstu: ZR). Ranije predloženi svjedoci, kao i svi ostali vozači autobusa tuženika kojima se obračunava plaća po koeficijentu 2,40, obavljali su isti posao u istim uvjetima kao i tužitelj, imaju istu stručnu spremu, vještine, odgovornost i uvjete u kojima se rad obavlja te bi sve navedene osobe, kao vozači autobusa, mogli zamijeniti jedan drugoga u odnosu na posao koji obavljaju. Tužitelj ističe, imajući u vidu citirane odredbe Zakona o radu, rad koji su obavljali vozači autobusa kojima se plaća obračunavala po koeficijentu 2,40 jednak je radu samog tužitelja u vrijeme kada mu je plaća obračunavana po koeficijentu složenosti 2,20 te radu kojeg isti obavlja sada kada mu se plaća obračunava po koeficijentu 2,40. Unatoč

tome što je Ugovorom o radu određeno da se tužitelju plaća obračunava i isplaćuje po koeficijentu 2,20, tuženik je bio dužan, s obzirom na sve ranije navedeno, već tada obračunavati i isplaćivati plaću tužitelju po koeficijentu 2,40 jer je u skladu s člankom 91. stavkom 1. Zakona o radu poslodavac dužan radnicima isplaćivati jednaku plaću za jednak rad i rad jednake vrijednosti dok je sukladno stavku 5. istoga članka svaka odredba suprotna tome ništetna. Temeljem izračuna razlike plaće primjenom koeficijenta 2,40 u skladu s podacima sadržanima u priloženim platnim listama, proizlazi kako je tužitelj za period od kada je zasnovao radni odnos, pa do zaključno s 24. travnja 2023., uskraćen za 3.661,10 eura bruto, a koji iznos predstavlja razliku plaća koje su mu morale biti obračunate i isplaćene po koeficijentu 2,40 i plaća koje su mu obračunate i isplaćene po koeficijentu 2,20. Plaća se, u skladu s Kolektivnim ugovorima te ugovorima o radu, isplaćuje najkasnije do desetog dana u mjesecu za rad u prethodnom obračunskom razdoblju. Tužitelj na utuženu razliku plaća u iznosu od 3.661,1 eura bruto, koje mu je tuženik isplaćivao prema koeficijentu 2,20, potražuje zakonske kamate koje na pojedinačne mjesečne iznose teku od dana nakon dospijeca svakog pojedinog iznosa, dakle od 11-og u mjesecu do isplate kao i da mu tuženik naknadi troškove parničnog postupka sa pripadajućim zateznim kamatama tekućim od dana presuđenja do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik u otvorenom roku daje odgovor na tužbu te osporava osnov i visinu tužbenog zahtjeva tužitelja. Ističe da u ovom predmetu nisu ispunjene procesne pretpostavke za podnošenje tužbe, jer je prije podnošenja tužbe tužitelj, ako je već smatrao da je njegovo pravo iz radnog odnosa povrijeđeno, morao uputiti zahtjev poslodavcu za zaštitu prava radnika, što je tužitelj propustio učiniti. Sukladno čl. 133. Zakona o radu (NN 93/17, 127/17, 98/19, 151/22), radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio neko pravo iz radnog odnosa može u roku od 15 dana od dostave odluke kojom je povrijeđeno njegovo pravo odnosno saznanja za povredu prava zahtijevati od poslodavca ostvarenje tog prava. Dakle, ako je tužitelj smatrao da mu je povrijeđeno njegovo pravo iz radnog odnosa, trebao je podnijeti zahtjev za zaštitu prava u roku propisanom u čl. 133. Zakona o radu. S obzirom da nisu ispunjene procesne pretpostavke za podnošenje predmetne tužbe, tuženik predlaže Naslovljenom sudu da tužbu i tužbeni zahtjev odbaci. Nadalje, u slučaju da Naslovljeni sud ne odbaci tužbu, tuženik ističe da su tužba i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neutemeljeni te tužitelj ničim ne dokazuje opravdanost svog tužbenog zahtjeva. Tužitelj je kod Naslovnog suda ustao tužbom radi isplate iznosa od 3.661,10 eura bruto, a koji iznos predstavlja razliku plaće koje su mu trebale biti obračunate i isplaćene po koeficijentu 2,40 i plaća koje su mu obračunate po koeficijentu 2,20. Nastavno na navode iz tužbe nesporno je da je tužitelj radnik kod tuženika na radnom mjestu „Vozač autobusa“ u Autobusnom prometu Dubrava. U utuženom razdoblju, temeljem zaključenih ugovora o radu, radniku je bio utvrđen koeficijent složenosti poslova 2,20 za radno mjesto „Vozač autobusa I“ sve do 26. travnja 2023. kada je tužitelj sklopio Ugovor o radu na neodređeno vrijeme za radno mjesto "Vozač autobusa", sa utvrđenim koeficijentom složenosti poslova 2,40. Svoje ranije ugovore o radu u kojima je bio određen koeficijent složenosti poslova 2,20, tužitelj je sklopio s tuženikom u skladu s aktima koji su tada bili na snazi i primjenjivali se kod tuženika. Sukladno Katalogu radnih mjesta po grupama složenosti poslova – Grupa složenosti poslova V. (VKV, SSS) 2,11 – 2,40, a koji je sastavni dio Pravilnika o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta ZET-a iz 2015., utvrđena su sljedeća radna mjesta: - VOZAČ AUTOBUSA I – koeficijent složenosti poslova 2,20; - VOZAČ AUTOBUSA II – koeficijent složenosti poslova 2,30; - VOZAČ AUTOBUSA III – koeficijent složenosti

poslova 2,40. Navedeni raspon koeficijenata složenosti poslova u skladu je s čl. 71. Temelnog Kolektivnog ugovora za radnike u trgovačkim društvima u vlasništvu Grada Zagreba, a prema kojem se radno mjesto vozača svrstava u V. grupu složenosti poslova sa koeficijentom složenosti poslova od 2,11 – 2,40. Navedeni raspon koeficijenata složenosti poslova u skladu je s čl. 70 Kolektivnog ugovora za radnike u trgovačkom društvu Zagrebački električni tramvaj d.o.o. iz 2019. i trenutno važećeg Kolektivnog ugovora iz 2023., a prema kojem se radno mjesto vozača svrstava u II. grupu složenosti poslova sa koeficijentom složenosti poslova od 2,01 – 3,00. Dakle, plaća tužitelja je određena ugovorom o radu, u skladu s važećim aktima koje je donio poslodavac (Kolektivnim ugovorom). Prema odredbi čl. 90 važećeg Zakona o radu, poslodavac je dužan radniku obračunati i isplatiti plaću u iznosu utvrđenom ugovorom o radu. Prema tome, tuženik je izvršio svoju ugovornu obvezu. Obzirom na sadržaj tužbe i tužbenog zahtjeva tužitelja, tuženik se poziva na sudsku praksu Županijskog suda u Zagrebu od 7. siječnja 2020., poslovnog broja GŽ R-1627/2017. te odluku Vrhovnog suda od 25. travnja 2007. poslovnog broja Revr-225/2007. Tužitelj je mogao odbiti ponudu ugovora o radu tj. ne potpisati isti ukoliko nije bio zadovoljan ponuđenim koeficijentom složenosti poslova 2,20 za radno mjesto „Vozač autobusa I“ za koje je zaključio ugovor o radu. Tužitelji navodi kako je u neravnopravnom položaju i diskriminiran u odnosu na druge zaposlenike tuženika koji su zaposleni na istom radnom mjestu su neutemeljeni i ničim dokazani, budući da zaposlenici na navedenom radnom mjestu imaju utvrđen koeficijent složenosti poslova 2,20 i primaju plaću u skladu s navedenim koeficijentom. Tuženik ukazuje da je ugovor o radu dvostranoobvezni pravni posao koji nastaje suglasnošću volja poslodavca i radnika. Tužitelji su već u vrijeme sklapanja ugovora o radu bile poznate sve činjenice i okolnosti vezane uz navedeno radno mjesto pa tako i odredbe vezane za određivanje plaće. Netočni su navodi tužitelja da predloženi svjedoci, kao i svi ostali vozači autobusa kod tuženika kojima se obračunava plaća po koeficijentu 2,40, obavljaju isti posao u istim uvjetima kao i tužitelj te da među njima nema razlike, jer imaju istu stručnu spremu, vještine, odgovornost i uvjete u kojima obavljaju rad. Upravo suprotno navodima tužitelja, postoje razlike između svih vozača prema radnom iskustvu, vještinama i radu koji obavljaju, obzirom da voze različite autobusne linije. U utuženom razdoblju kod tuženika su na snazi bile karte radnog mjesta „Vozač autobusa I“ i „Vozač autobusa III“, iz kojih je vidljivo da postoji razlika, između ostalog, i u tome što se u Karti radnog mjesta za radno mjesto „Vozač autobusa I“ navodi kao potrebno radno iskustvo od 1 godine na poslovima vozača C i D kategorije, dok se za radno mjesto „Vozač autobusa III“ kao potrebno navodi radno iskustvo od 2 godine na poslovima vozača autobusa u ZET-u. U vrijeme zasnivanja radnog odnosa tužitelja kod tuženika na snazi su bili akti kojima su se propisivali takvi uvjeti za sklapanje pojedinih ugovora, kod tužitelja konkretno to je bio ugovor o radu za radno mjesto „Vozač I“ sa koeficijentom složenosti poslova 2,20, i kao takav je tužitelju ponuđen ugovor o radu na sklapanje, što je tužitelj znao i na to pristao. Isto tako, u skladu sa kasnijim izmjenama akata tuženika koji uređuju organizacijsku i sistematizacijsku strukturu poslodavca, tužitelju je ponuđen ugovor o radu sa drugačijim nazivom radnog mjesta „Vozač autobusa“ i za to propisanim koeficijentom složenosti poslova 2,40, kojeg je tužitelj u konačnici i prihvatio i potpisao. Tuženik osporava visinu tužbenog zahtjeva. U odnosu na utuženo razdoblje onako kako ga je odredio tužitelj u tužbi i tužbenom zahtjevu, a ukoliko bi isti bio usvojen, tuženik ukazuje da je utuženo razdoblje pogrešno određeno i da zaključno može biti do dana 1. ožujka 2023., jer se od tada tužitelju plaća već obračunavala po koeficijentu složenosti poslova 2,40 u

odnosu na koji potražuje razliku plaće ovom tužbom (navedeno vidljivo iz tužiteljeva Ugovora o radu od 24. travnja 2023., u kojem je u čl.1. određena primjena Dodatka Kolektivnom ugovoru za radnike u trg. Društvu Zagrebački električni tramvaj d.o.o. od 1. ožujka 2023.). Tužitelj nema pravo potraživati zatezne kamate na porez na dobit i na prirez kao sastavni dio bruto plaće radnika, jer prema čl. 22. st. 3. važećeg Zakona o porezu na dohodak, zatezne kamate koje se na zakašnjele isplate plaće isplaćuju po sudskoj presudi, ne smatraju se dohotkom i ne podliježu oporezivanju odnosno u tom slučaju porez na dohodak i prirez porezu na dohodak dospijevaju na naplatu tek s isplatom same plaće. Predloženim dokazima tužitelj nije dokazao osnovanost, niti visinu tužbenog zahtjeva te se predlaže da sud tužbu odbaci, odnosno podredno donese presudu kojom će odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti.

3. Konačno postavljenim tužbenim zahtjevom, sačinjenim sukladno izračunu tuženika, tužitelj potražuje ukupan iznos od 3.457,34 eura sa pripadajućim zateznim kamatama tekućim od 11-og u mjesecu za protekli mjesec do isplate.

4. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u Ugovore o radu tužitelja (str. 9-23 spisa), platne liste tužitelja (str. 24-32, 238-263 spisa), Kolektivni ugovor za radnike u t.d. Zagrebački električni tramvaj d.o.o. iz prosinca 2019. (str. 33-73), Kolektivni ugovor za radnike u t.d. Zagrebački električni tramvaj d.o.o. iz veljače 2023. (str. 74-114 i 148-188 spisa), Pravilnik o radu tuženika (str. 115-118 spisa), Pravilnike o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta tuženika (str. 127-147 spisa), popis poslova (str. 202-203 spisa), podatke Porezne uprave za tužitelja (str. 264-269 spisa), tuženikov izračun potencijalne bruto razlike plaće za tužitelja (str. 276 spisa), proveden je dokaz saslušanjem svjedoka Gorana Vučemilovića (str. 271 spisa) te tužitelja (str. 272 spisa).

5. Tužitelj je povukao dokazni prijedlog za dostavu popisa vozača autobusa te podatak o tome po kojim im se koeficijentu obračunava plaća, kao i dokazni prijedlog za saslušanjem svjedoka Darka Begića.

6. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 23/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje: ZPP), sud je utvrdio da je konačno postavljeni tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

7. Prije svega, a u odnosu na prigovor nedopuštenosti tužbe s obzirom na činjenicu da tužitelj prethodno prije podnošenja tužbe nije podnio zahtjev za zaštitu prava, valja reći da se u ovom slučaju radi o novčanom potraživanju tužitelja iz radnog odnosa slijedom čega, sukladno članku 133. stavku 3. Zakona o radu ("Narodne novine" broj: 93/14, 127/17, 98/19 - dalje: ZR) podnošenje zahtjeva za zaštitu prava nije procesna pretpostavka za podnošenje tužbe sudu, radi čega je tuženikov prigovor nedopuštenosti tužbe sud utvrdio kao neosnovan.

8. Između stranaka nije sporno da je tužitelj zasnovao radni odnos s prednikom tuženika 19. listopada 2020. na određeno vrijeme zbog privremenog povećanja opsega poslova, kako je to definirano u čl. 1. priloženog Ugovora o radu, a za radno mjesto „Vozača autobusa I“, šifra radnog mjesta ZS182 u organizacijskoj jedinici Autobusni promet Dubrava. Nije sporno niti da su naknadno sklopljena još dva Ugovora o radu i to na određeno vrijeme 20. listopada 2021. za radno mjesto „Vozača autobusa I“, šifra radnog mjesta ZS182 u organizacijskoj jedinici Autobusni promet Dubrava te 14. listopada 2022. na neodređeno vrijeme za isto radno mjesto. Nadalje, između stranaka naknadno je sklopljen i Ugovor o radu od 24. travnja 2023. za radno

mjesto „Vozača autobusa“, šifra radnog mjesta MS115 u organizacijskoj jedinici Autobusni promet Dubrava.

9. Iz članka 70. Kolektivnog ugovora tuženika iz prosinca 2019. proizlazi da se sva radna mjesta na koja se primjenjuje taj KU razvrstavaju u 4 grupe složenosti sa koeficijentima i otežanim uvjetima rada, a sastavni su dio KU-a, a raspon koeficijenta složenosti poslova od 2,01-3,00 pripada grupi poslova koji podrazumijevaju srednje složene poslove i zadatke na kojima se rad ponavlja uz povremenu pojavu novih poslova, a navedeni koeficijent složenosti poslova određen je za vozače.

10. Iz Pravilnika o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta Zagrebačkog holdinga d.o.o., Podružnice Zagrebački električni tramvaj od 24. srpnja 2015., Prilog 3., Katalog radnih mjesta po grupama složenosti poslova (list 137-143 spisa), u grupi složenosti poslova V. navedeni su i: Vozač autobusa I s koeficijentom složenosti poslova 2,20; Vozač autobusa II s koeficijentom složenosti poslova 2,30 i Vozač autobusa III s koeficijentom složenosti poslova 2,40, sve SSS, čime je od strane prednika tuženika određena različita visina plaće za ovu kategoriju vozača.

11. Iz iskaza svjedoka Gorana Vučemilovića proizlazi da je zaposlen kod tuženika od 9. listopada 2017., tada je imao koeficijent 2,20. Također mu je poznato da su u to vrijeme drugi vozači autobusa koji su obavljali isti posao kao on imali koeficijent 2,40, navodi da je on taj koeficijent dobio tek 2021. Ističe da je radio isti posao kao i drugi vozači koji su imali veći koeficijent. Tužitelja poznaje iz viđenja, poznato mu je da je vozač kao i on, a ponekad su znali preuzimati jedan od drugoga smjene. Nije mu poznato koji je koeficijent tužitelj imao u utuženom razdoblju.

12. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je kod tuženika zaposlen od 16. listopada 2020. i tada mu je koeficijent bio 2,20. Navodi da je od samih početaka zaposlen kao vozač autobusa te da cijelo vrijeme obavlja istu vrstu poslova u istom opsegu. Godine 2023. u travnju dobio je koeficijent 2,40. Ističe da mu je poznato da je u razdoblju kada je imao koeficijent 2,20 drugi vozači autobusa su imali koeficijent 2,40, a obavljali su isti posao kao i on. Navodi da je prije nego što je došao u ZET dugi niz godina radio posao vozača autobusa u drugoj tvrtci.

13. Sud je prihvatio kao istinite iskaze saslušanog svjedoka i tužitelja budući su međusobno suglasni, jasni su, logični i životno uvjerljivi.

14. Cijeneći sve provedene dokaze sud je utvrdio da se radi o radnicima tuženika koji svi rade na radnom mjestu vozača autobusa, ali da saslušani svjedok Goran Vučemilović od 2021. prima plaću prema koeficijentu od 2,40, dok je tužiteljev koeficijent iznosio 2,20 sve do potpisivanja Ugovora o radu 24. travnja 2023. od kada je plaću ostvarivao prema koeficijentu složenosti poslova od 2,40, a kako to proizlazi iz Ugovora o radu tužitelja (str. 18-20 spisa). Nadalje, iz iskaza svjedoka i tužitelja sud je utvrdio da ne postoji nikakva razlika u obavljanju poslova vozača autobusa I, vozača autobusa II i vozača autobusa III, odnosno da se radi o potpuno istim poslovima vozača autobusa koje poslove tužitelj i saslušani svjedok obavljaju od početaka rada na radnom mjestu vozača autobusa te da se vrsta i opseg poslova nisu promijenili kada je tužitelj dobio veći koeficijent 2,4. Sud je utvrdio i da su se vozači u svom radu znali međusobno izmjenjivati neovisno o koeficijentima pa tako i voziti istu autobusnu liniju u različitim smjenama.

15. Člankom 91. stavkom 1. ZR-a propisano je da je poslodavac dužan isplatiti jednaku plaću radnici i radniku za jednak rad i rad jednake vrijednosti. Stavkom 2. istog članaka propisano je da u smislu stavka 1. ovoga članka, dvije osobe različitog spola obavljaju jednak rad i rad jednake vrijednosti ako: 1) obavljaju isti posao u istim ili sličnim uvjetima ili bi mogle jedna drugu zamijeniti u odnosu na posao koji obavljaju

2) je rad koji jedna od njih obavlja slične naravi radu koji obavlja druga, a razlike između obavljenog posla i uvjeta pod kojima ih obavlja svaka od njih nemaju značaja u odnosu na narav posla u cijelosti ili se pojavljuju tako rijetko da ne utječu na narav posla u cijelosti 3) je rad koji jedna od njih obavlja jednake vrijednosti kao rad koji obavlja druga, uzimajući u obzir kriterije kao što su stručna sprema, vještine, odgovornost, uvjeti u kojima se rad obavlja te je li rad fizičke naravi. Stavkom 3. istog članka propisano je da se pod plaćom, u smislu stavka 1. ovoga članka, podrazumijeva osnovna ili minimalna plaća i sva dodatna davanja bilo koje vrste koja poslodavac izravno ili neizravno, u novcu ili naravi, na temelju ugovora o radu, kolektivnog ugovora, pravilnika o radu ili drugog propisa isplaćuje radnici ili radniku za obavljeni rad, dok je stavkom 4. propisano da je odredba ugovora o radu, kolektivnog ugovora, pravilnika o radu ili drugoga pravnog akta protivna stavku 1. ovoga članka, ništetna.

16. Navedenu odredbu članka 91. ZR-a o jednakosti plaća za jednaki rad i rad jednake vrijednosti koje se odnose na jednakost plaća žene i muškarca valja tumačiti ekstenzivno tako da se ne odnosi samo na osobe različitoga spola nego općenito na jednakost plaća svih radnika koji obavljaju jednake poslove bez obzira na naziv radnog mjesta, kao što je ovom konkretnom predmetu slučaj. Pri tome valja istaknuti da su, sukladno članku 91. stavku 4. ZR-a, ništetne odredbe Ugovora o radu koje je tužitelj sklopio s tuženikom, a kojima je koeficijent za obračun plaće tužitelju na radnom mjestu vozača autobusa utvrđen u visini 2,20 umjesto u visini od 2,40, jer je tužitelj u utuženom razdoblju obavljao isti posao u istim uvjetima kao i drugi zaposlenici tužitelja na radnom mjestu vozača autobusa te je mogao zamijeniti bilo kojeg vozača autobusa koji je u navedenom razdoblju primao plaću prema koeficijentu 2,40.

17. Tuženik tijekom postupka nije dokazao da postoji razlika u poslovima ili propisanim kvalifikacijama za vozača autobusa I, vozača autobusa II i vozača autobusa III, a radi čega je sud utvrdio da ne postoje objektivni i valjani razlozi koji bi opravdavali i zahtijevali različito plaćanje kao i da je jedina razlika između radnika vozača autobusa u plaći, što je protivno članku 91. ZR-a.

18. Imajući na umu sve navedeno valjalo je prihvatiti konačno postavljene tužbeni zahtjev i dosuditi traženi iznos razlike bruto plaće za utuženo razdoblje koju bi tužitelj ostvario po koeficijentu 2,40 i to u ukupnoj visini od 3.457,34 eura.

19. Na dosuđene mjesečne iznose razlike plaće tužitelju su dosuđene zatezne kamate tekuće od dana nakon dospijeca svakog pojedinog iznosa u svakom pojedinom mjesecu za protekli mjesec do isplate sukladno Kolektivnim ugovorima, Ugovoru o radu te članku 92. stavku 3. ZR-a, a odluka o stopi zateznih kamata temelji se na članku 29. stavku 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41./08., 125/11. 78/15, 114/22 - dalje ZOO) te Uredbi o izmjenama Zakona o obveznim odnosima "Narodne novine" broj: 156/22).

20. Pri tome valja reći da sud nije prihvatio zahtjev tužitelja za isplatom zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenim bruto iznosima. Dosuđeni bruto iznosi sastoje se od neto iznosa, te doprinosa, poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak, a u smislu odredbe članka 15. stavak 3. Zakona o porezu na dohodak ("Narodne novine" broj 177/04, 73/08, 80/10, 114/11, 22/12, 144/12, 43/13, 120/13, 125/13, 148/13, 83/14 i 143/14), i članka 17. stavak 3. Pravilnika o porezu na dohodak ("Narodne novine" 95/05, 96/06, 68/07, 146/08, 20/09, 146/09, 123/10, 137/11, 61/12, 79/13, 160/13 i 157/14) zatezne kamate koje se na zakašnjele isplate plaće isplaćuju po sudskoj presudi, ne smatraju se dohotkom i ne podliježu oporezivanju. Iz navedenog proizlazi da bruto iznosi koji su u konkretnom slučaju dosuđeni, te koji se isplaćuju po sudskoj presudi sve do trenutka

isplate u odnosu na porez na dohodak i prirez porezu na dohodak nisu u potpunosti dospjeli na naplatu, odnosno u tom slučaju porez na dohodak i prirez porezu na dohodak dopijevaju na naplatu tek s isplatom same plaće (GŽ R-624/14 od 16.4.2015., GŽ R-376/15 od 2.6.2015., GŽ R-440/15 od 24.2.2015., GŽ R-508/14 od 14.4.2015.).

21. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbama članka 154. stavka 5. i članka 155. ZPP-a, a troškovi su odmjereni sukladno Tarifi o nagradama i naknadi za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 - dalje: Tarifa) prema vrijednosti konačno postavljenog tužbenog zahtjeva i zatraženom trošku. Tako je tužitelju valjalo priznati trošak sastava tužbe po Tbr. 7/1 - 100 bodova, trošak zastupanja na ročištu 13. siječnja 2026. po Tbr. 9/1 – 100 bodova, trošak zastupanja na ročištu 19. ožujka 2026. po Tbr. 9/1 – 100 bodova, trošak podneska od 29. travnja 2026. kojim je konačno uređen tužbeni zahtjev po Tbr. 8/4 - 25 bodova, trošak zastupanja na ročištu 21. svibnja 2026. po Tbr. 9/1 – 100 bodova odnosno ukupno 425 bodova, a što uz vrijednost boda iznosi 850,00 eura te uz PDV od 25% ukupno iznosi 1.062,50 eura.

22. Tužitelju nije priznat trošak sastava podneska od 31. listopada 2025. jer isti nije bio potreban niti nužan za vođenje parnice, sukladno čl. 155. ZPP, budući se zapravo radi o navodima ponovljenim iz tužbe i o navodima koji predstavljaju pravna stajališta Vrhovnog suda Republike Hrvatske i županijskih sudova izražena u nizu odluka s istovjetnim činjeničnim stanjem i pravnim pitanjem, a pri čemu se ističe i da je tužitelj iste mogao iznijeti i na ročištu održanom 13. siječnja 2026. za koje mu je priznat trošak zastupanja. Tužitelju nije priznat niti troška sastava podneska od 20. veljače 2026. obzirom navedenim samo dostavlja dokumentaciju koju je bio dužan dostaviti još uz tužbu.

23. Odluka o kamatama na parnični trošak temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, u visini određenoj čl. 29. st. 2. i st. 8. ZOO-a.

24. Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 18. lipnja 2026.

Sudac
Dario Partl

UPUTA O PRAVNOM LJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana računajući od dana primitka otpravka ove presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po pun.
2. Tuženiku

Broj zapisa: **9-30889-9536b**

Kontrolni broj: **0480a-0b1d7-c03a1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.